

komen, voorop de oude Mac, met zijn witten kop en bezorgde oogen, achter hem zes koelies, om de nachtelijke koelte in hun kleurige kains gewikkeld. Allen keken naar Bart, met felle oogen in de onbeweeglijke gezichten. Toen bukte Mac-Arthur, zonder schijnbaar Bart te zien, naar de vrouw en sprak snel, in vloeiend Maleisch, kortaf en bevelend. Hij had dadelijk den pols gevoeld en de leden van de gesloten oogen gelicht. Dat had ik ook kunnen doen, dacht Bart, toen Mac-Arthur krachtig stilte gebod en zei, dat het wel zoo erg niet zou zijn.

„Breng de rottanstoel hier,” beval hij den kebon; de koelies volgden en brachten Bart's ouden, scheefgezakten rottanstoel; met zijn sterke armen tilde Mac-Arthur Tasminah op en legde haar voorzichtig neer, het slapknikkend hoofd steunend op het kussen. Dan haalde hij van Bart's bed de gestreepte soldatendeken en dekte het nu stille lichaam toe. „Breng naar het hospitaal en roep de verpleger,” bijna hoorloos ging de zwijgende stoet, aan weerszijden van de geïmproviseerde brancard hielden een paar koelies de bijlichtende lampjes. Geen der inlanders had ook maar een woord gezegd of gefluisterd, maar een zwoele woede broeide in de flikkerende oogen.

Toen sloot Mac-Arthur de deur en kwam naar Bart toe. „Ziezo, en nou jij!” Even keken ze elkander aan, de blik van den Canadees was scherp en peilend. „Vooruit, begin met naar je bed te gaan, je tolt zoo nog om.” Ze gingen de slaapkamer binnen en Bart zat op den rand van zijn bed, suffig en norsch.

„Nou zou ik,” zei Mac-Arthur, een cigaretje rollend, „wel eens precies van je willen weten wat dit beteekent.” Bart haalde de schouders op, hij voelde aan zijn pijnlijk gezwollen keel, dat hij niet kalm zou kunnen praten.

„Die meid simuleert of je mag mij hangen, maar wat in Godsnaam, heb je met haar uitgevoerd? Boy, boy,” zei hij, toen Bart nog steeds bleef zwijgen. „waar moet dat me je naar toe! Is het waar, dat je haar je bed hebt uitgesmeten en toen half-gekeeld?” om dat laatste lachte Bart minachtend, maar hij knikte toestemmend, wat deed het er verder toe!

De ouwe Mac, die al door zoovele excessen van Inlandsche hartstocht was heengegaan, vroeg niet verder; hij zei alleen: „Jongen, jongen, wat heb je je daar weer ingewerkt, besef je dat dan niet? Ik heb de koelies met moeite kalm gehouden, want je kebon, die zelf een oogje op je njai schijnt te hebben, kwam met zoo'n alarmeerend verhaal. Ik ben er van overtuigd dat het onzin is, die meid naar het ziekenhuis te laten brengen, maar je kunt nooit weten, een inwendige kneuzing of zoo iets. Als er wat van komt en ze heeft niet de noodige hulp gehad, krijgt de maatschappij gedonder. Je weet zelf hoe de arbeidsinspectie optreedt; als jij of ik het waren kwam het er minder op aan. Hoe je dat tegenover die ethische baas verantwoordend moet....!”